

... στο Χρυσό

Γεια χαρά φίλες, -οι, συντρόφισσες, -οι

Μετά από το, απaráδεκτα, μεγάλο διάστημα που μεσολάβησε από τη συνάντηση στο Χρούσσο, οφείλουμε να ξεκινήσουμε με μια ταπεινή, ατομική και συλλογική συγνώμη, για την καθυστέρηση αποστολής του υλικού αυτού. Καμία κρατική μεθόδευση ή γραφειοκρατικό σαμποτάζ, δεν ευθύνεται για την ολιγωρία. Το κρίμα όλο δικό μας.

Στη Μυτιλήνη, τώρα, συνεχίζουμε να ζούμε στον αναβρασμό των έργων ανάπτυξης και εξωραϊσμού, τα οποία, στον τρίτο πια χρόνο τους, έχουν εισβάλλει και στο ιστορικό κέντρο της πόλης. Η ριζική, αυτή, αναδιαμόρφωση του χώρου, από το "παραδοσιακό" στο "εκσυγχρονισμένο", σε συνδυασμό με τον, ειδικά φέτος, αυξανόμενο αριθμό φοιτητών, διαμορφώνουν, φαινομενικά τουλάχιστον, μια κατάσταση έντονων και ραγδαίων αλλαγών, με όλους εμάς, ουσιαστικά, θεατές. Το μεγάλο μας χωριό, γίνεται πόλη, και όλοι μας, ψάχνουμε την καινούρια μας θέση σ' αυτήν.

Η κατακόρυφη αύξηση της ζήτησης κατοικίας, ως απόρροια των νέων, για 'μας, αυτών δεδομένων, δημιουργεί από τραγελαφικές (εάν είσαι απ' έξω) έως τραγικές (εάν είσαι από μέσα) καταστάσεις. Αδηφάγες διαθέσεις ιδιοκτητών, μαζί με την απουσία κάθε "ελέγχου", είτε κρατικού είτε κοινωνικού, οδηγούν πολύ κόσμο να ζει σε rooms to let-τύπες, με εξωφρενικά ενοίκια, "εθελούσια" έξοδο κατά τους θερινούς-τουριστικούς μήνες και ίσως και στα είκοσι χιλιόμετρα έξω απ' την πόλη. Δυστυχώς, η διάθεση και η λογική που διέπει το όλο ζήτημα, είναι αυτή του "υπάρχουν και χειρότερα" και του "εγώ, ελπίζω να τη βολέψω", ίσως η πιο κυρίαρχη από τις κυρίαρχες της εποχής. Αναπάντητο μένει και για 'μας το ζήτημα του χώρου για στέγη ή/και έκφραση, καθώς έως τώρα, στην προσπάθειά μας για ενοικίαση κάποιου σπιτιού, έχουμε συναντήσει άμεσες ή έμμεσες αρνήσεις, ακατάλληλους ή ακριβούς χώρους και σίγουρα πολύ αναμονή και "θα σας ειδοποιήσουμε".

Αυτή η έλλειψη ενός χώρου-στεκιού, συνδετικού κρίκου μεταξύ μας και με άλλο κόσμο, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι ικανός αριθμός συντρόφων, -ισσών δεν βρίσκονται πια στο νησί, φαίνεται πως, τελικά, λειτουργεί αποδιοργανωτικά για την ομάδα. Δίχως χώρο συνεύρεσης, με ασταθή και νεφελώδη σύνθεση και με ελάχιστη προσέγγιση και διαπλοκή με τον καινούριο κόσμο, έχουμε καταφέρει, τουλάχιστον, να θίξουμε και ν' αναλύσουμε ζητήματα αυτοπροσδιορισμού που προέκυψαν και με αφορμή τις συζητήσεις στο Χρούσσο. Ο αυτοκαθοριστικός-ψυχαναλυτικός χαρακτήρας της διαδικασίας αυτής, έκανε πολλά πράγματα πιο ξεκάθαρα και πιο δεδομένα που μένουν (με το καλό) να βρουν την έκφρασή τους στο πεδίο της δράσης και της κοινωνικής απεύθυνσης.

Όσον αφορά στο υλικό της συνάντησης, προσπαθήσαμε να το χωρίσουμε σε τρία μέρη. Πρώτον, έχουμε καταγράψει όλα τα ζητήματα/θέματα/ερωτήματα που εκφράστηκαν στο Χρούσσο, μαζί με τις τοποθετήσεις που ακούστηκαν γι' αυτά. Όπου θεωρήσαμε ότι υπήρχε μια "λογική" ροή στην κουβέντα, κρατήσαμε αυτούσια τα απομαγνητοφωνημένα αποσπάσματα. Στη συνέχεια, στέλνουμε το γραπτό αποτέλεσμα των δικών μας συζητήσεων πάνω σ' όλα αυτά, τις κοινές μας συμφωνίες και τα νέα ή παλιά ερωτηματικά μας. Διευκρινίζουμε ότι, σε καμιά περίπτωση, τα γραφόμενα αυτά δεν περικλείουν ή αντικατοπτρίζουν, σ' όλο τους το μέγεθος ή την ποιότητα, τα όσα κουβεντιάσαμε. Είναι, απλώς, μια βάση για την ανάπτυξη μιας, παράλληλης θα θέλαμε, διαλεκτικής διαδικασίας. Τέλος, στέλνουμε τις απομαγνητοφωνήσεις όσων συζητήσεων έχουν καταγραφεί, μαζί με κείμενο που στάλθηκε, και διαβάστηκε στη συνάντηση, από το Γαλατά Τροιζηνίας.

Αυτά.

ΚΑΛΗ ΑΝΤΑΜΩΣΗ

Αντιεξουσιαστική Ομάδα Μυτιλήνης, "Το(υ) Παϊβάν(ι)"

Το παρακάτω κείμενο, αποτέλεσε την πρόσκληση για τη συνάντηση, η οποία έγινε, τελικά, στις 25-27 Αυγούστου 2000, στο Χρούσσο της Λέσβου. Βρέθηκαν εκεί, άτομα από το Κοινωνικό Κέντρο Ηρακλείου, από το Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Αγρινίου, από το στέκι "Πέρασμα" στις Σέρρες, από το Αυτόνομο Στέκι Καβάλας, από την Αντιεξουσιαστική Ομάδα Μυτιλήνης, καθώς και άτομα από τα Χανιά, τη Δράμα και τη Λέσβο.

Γεια Χαρά, φίλοι, -ες, σύντροφοι , -ισσες

Όπως, ίσως, γνωρίζετε, το κατειλημμένο Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Μυτιλήνης, έπαψε να υφίσταται, μετά από έναν και κάτι μήνα λειτουργίας. Το εγκαταλείψαμε μια νύχτα πριν έρθουν μπάτσοι να το εκκενώσουν, μετά από μήνυση που κατέθεσαν τα "Φιλανθρωπικά Καταστήματα Μυτιλήνης" (εκκλησία). Η αμηχανία και ο προβληματισμός, ξανά στην ημερήσια διάταξη. Οι χώροι συνεύρεσης άλλαξαν, όχι όμως και οι ανάγκες μας. Το καλοκαιράκι στο νησί αρχίζει να εισβάλλει στις καρδιές και τις διαθέσεις μας. Η σκέψη για νέα κατάληψη, προσωρινά αφέθηκε. Παράλληλα σε πολλά στόματα κυκλοφορούσε η ιδέα για μια συνάντηση επαρχιακών αυτόνομων - αντιεξουσιαστικών ομάδων. Επιθυμία μας είναι να βρεθούμε με ανθρώπους που προέρχονται από διαφορετικές εστίες και που ο προβληματισμός, ο λόγος και η δράση τους, βρίσκονται κοντά στην αισθητική μας. Το ζητούμενο της συνάντησης, που θα μπορούσε να είναι και ο αυτοσκοπός της, είναι η γνωριμία, προσωπική και συλλογική, με άτομα και ομάδες που παίζουν στο ίδιο γήπεδο με 'μας, την ελληνική επαρχία.

Μας ενδιαφέρει, ακόμη, να συζητήσουμε θέματα που αφορούν στα χαρακτηριστικά, τα μέσα και τους τρόπους δράσης που αναπτύσσονται ή/και μπορούν να αναπτυχθούν στην επαρχία. Να εντοπίσουμε τις ιδιαιτερότητές της, τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματά της. Η υπόσταση των επαρχιακών ομάδων, γίνεται αισθητή, σε ξέρουν και τους ξέρεις. Η επαφή με τους ανθρώπους είναι εύκολη, όπως και το ενδεχόμενο περιθωριοποίησης και αποκλεισμού. Τα γεγονότα που πρέπει να ακολουθήσεις και να απαντήσεις, λείπουν, ενώ σχεδόν κάθε σου ενέργεια έχει το στοιχείο της παρθενικότητας. Το ρεύμα της παγκοσμιοποίησης πλήττει αρχικά τις μητροπόλεις. Η επαρχία ακολουθεί, με πιο αργούς ρυθμούς, υιοθετώντας το γενικό πλαίσιο συμμόρφωσης. Θεωρούμε χρήσιμο, το να ακουστούν οι διαφορετικές στάσεις που ακολουθούν και προτάσσουν οι αντιεξουσιαστές, -στριες της επαρχίας, σε ένα πλαίσιο κοινού προβληματισμού, ώστε να διαφανούν καινούριοι ή ήδη υπάρχοντες τρόποι δράσης, καταδικαστικοί για την δοσμένη κοινωνική ζωή.

Ένας ακόμη άξονας συζήτησης θα μπορούσε να σχετίζεται με τη δημιουργία ενός σταθερού, διευρυμένου δικτύου αντιπληροφόρησης. Μια

συστηματική προσπάθεια απεγκλωβισμού από τις καταστάσεις που μας απομονώνουν, μια διαφορετική διαχείριση της πληροφορίας που κατέχουμε ή/και παράγουμε, ώστε η επικοινωνία και η αλληλεγγύη μεταξύ μας να αποκτήσουν πιο γερές βάσεις. Ο λόγος μας έχει δύναμη και είναι δυνατό να αποκτήσει τα μέσα που μας ταιριάζουν, για ν' απλωθεί και να κινητοποιήσει.

Η τοποθεσία που προτείνουμε για τη συνάντηση αυτή, είναι ο Χρούσσος, μια ερημική, σχετικά, παραλία στη Δυτική Λέσβο, γύρω στα 80 χλμ από τη Μυτιλήνη. Η ημερομηνία που ακούγεται περισσότερο είναι το τριήμερο 24 -26 Αυγούστου. Φυσικά ο χρόνος διεξαγωγής και η διάρκεια της συνάντησης, είναι υπό διαμόρφωση. Σ' αυτή την πρώτη επαφή θέλουμε να δούμε τις διαθέσεις των ανθρώπων, ώστε η ιδέα αυτή να προχωρήσει.

Περιμένουμε, επίσης, μαζί με πιθανή απάντησή σας, απόψεις και ιδέες για τους άξονες των θεμάτων που θέλετε να μας απασχολήσουν, όπως και διαθέσεις και σκέψεις για πιθανή παρέμβαση στην πόλη και ότι άλλο αισθάνεστε πως πρέπει να έχει χώρο σ' ένα τέτοιο εγχείρημα. Ελπίζουμε το διάστημα που μεσολαβεί να είναι αρκετό για να μπορέσουμε να το συνδιαμορφώσουμε και να του δώσουμε το χαρακτήρα που μας ενδιαφέρει.

ΚΑΛΗ ΑΝΤΑΜΩΣΗ

Αντιεξουσιαστική Ομάδα Μυτιλήνης, "Το(υ) Παϊβάν(ι)"

Υ.Γ. Προωθήστε την πρόσκληση σε άτομα και ομάδες που γνωρίζετε

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ:

T.Θ. 83, 811 00 Μυτιλήνη

E-mail: peirates@hotmail.com

Τηλ.: ~~0932 422573~~

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΠΡΟΕΚΥΨΑΝ

"Το ζήτημα της επικοινωνίας με ταμπέλες και η σκοπιμότητα (αν υπάρχει) της υπέρβασής του."

Τα θέματα που προέκυψαν πάνω σε αυτό το ζήτημα είναι το κατά πόσο σε περιθωριοποιεί ο αυτοπροδιορισμός σου ή όχι, αν όντως κρίνεις ότι σε περιθωριοποιεί και σε ενδιαφέρει να μην είσαι περιθωριοποιημένος τι κάνεις για να το ξεπεράσεις καθώς και τι κάνεις απέναντι στην ταμπέλα που σου προσδίδει η εξουσία.

Στο θέμα του καπελώματος με ταμπέλες από την πλευρά της εξουσίας, ορισμένοι υποστήριξαν ότι το να υπογράφουν με το Αλφάδι τις δραστηριότητές τους είναι πολύ σημαντικό, γιατί με αυτό τον τρόπο υπερασπίζονται αυτό που πραγματικά είναι και προσπαθούν να σπάσουν την εικόνα του αναρχικού που έχουν σχηματίσει στα μυαλά των περισσότερων ανθρώπων οι διάφορες μορφές εξουσίας (π.χ. Μ.Μ.Ε.) και η οποία συνήθως δεν ανταποκρίνεται στην "πραγματικότητα".

"... υπάρχει προκατάληψη και γι' αυτό το λόγο με τη παρέμβασή μου προσπαθώ να σπάσω αυτό ακριβώς, τη μαλακία που υπάρχει, την εικόνα του αναρχικού του ία ία γαμώ την κοινωνία. Αλλά αυτό είναι για μένα το σημαντικό, ότι δηλαδή βγαίνεις σαν αντιεξουσιαστής ή αναρχικός, αν το 'χεις ξεκαθαρίσει και υπερασπίζεσαι αυτό που είσαι για να σπάσεις αυτήν την εικόνα που σου 'χουν φορέσει."

Αυτό θεωρείται ότι είναι πιο εύκολο να γίνει στην επαρχία, γιατί εδώ δεν υπάρχουν βίαιες συγκρούσεις όπως στην Αθήνα και την Θεσσαλονίκη.

Ακόμη, υποστηρίχτηκε η άποψη ότι πολλές φορές είναι ιδιαίτερα δύσκολο να ακουστεί η άποψη σου από κάποιον, μόνο και μόνο επειδή επιλέγεις να βγεις με την υπογραφή που σε εκφράζει. Ότι με αυτό τον τρόπο περιθωριοποιείσαι και έτσι δεν μπορείς να έχεις επίδραση στην κοινωνία.

"... πώς μπορεί μια ταυτότητα η οποία περιθωριοποιεί ... να χρησιμοποιηθεί επικοινωνιακά;.."

Έτσι, ίσως θα ήταν καλύτερα, για λόγους καθαρά επικοινωνιακούς, να παραμερίσεις λίγο την αποδεκτή από σένα ταυτότητα ή αυτοπροδιορισμό και να επιδιώξεις έτσι την καλύτερη επικοινωνία. Από εκεί και πέρα βέβαια, μπαίνει το ζήτημα σε ποιον θέλεις να απευθυνθείς και με ποιον θέλεις να επικοινωνήσεις.

"... ο άνθρωπος που βλέπει το Αλφάδι και του γυρίζουν τα 'ντερα εμένα απλώς δεν με ενδιαφέρει..."

"... ναι αλλά δε χρειάζεται να γίνεις ο κοινωνικός λειτουργός του καθένα...."

Ακόμη όμως και μεταξύ των ομάδων - συλλογικοτήτων με κάποια κοινά χαρακτηριστικά μπαίνει το ζήτημα - ερώτημα αν οι ταμπέλες που βάζει η κάθε συλλογικότητα καταφέρνουν να περιορίζουν και εμάς τους ίδιους, κάτι το οποίο δεν θα έπρεπε να γίνεται αφού ούτος ή άλλος είμαστε πολλοί λίγοι.

"Είναι ο όρος "επαρχιακό" απλά γεωγραφικός όρος; Τα κεντρικά πολιτικά ζητήματα και η στάση - δράση μας απέναντι σε αυτά."

Στο θέμα αυτό ακούστηκαν δύο απόψεις που συνδιαλέγονται, οι οποίες θα μεταφερθούν σχεδόν αυτούσιες.

"Οι επαρχιακές ομάδες ή στέκια έχουν ένα μακρύ δρόμο μπροστά τους, τις περισσότερες φορές δε φθάνουν καν ως το τέρμα. Κι αυτός ο δρόμος είναι της αυτονομίας δράσης, αυτοοργάνωσης, δηλαδή το να φτάσεις στο σημείο να κατέχεις σωστά αυτό που είσαι... να είσαι κάτι εκεί πέρα, να μπορείς να παρέμβεις πολιτικά, να αντιλαμβάνεσαι αυτό που συμβαίνει γύρω σου, να είσαι αυτός που είσαι, να διατηρείς τα χαρακτηριστικά του. Αυτός είναι ένας σαφής δρόμος. Πέρα από αυτό, η συνάντηση αυτή καθ' αυτή έχει ως χαρακτηριστικό γνώρισμα ότι αναφέρεται σ' επαρχιακές ομάδες. Ένα γνώρισμα που στην πραγματικότητα είναι ανύπαρκτο, δηλαδή είναι ένας γεωγραφικός όρος (η επαρχιακή ομάδα) με την έννοια ότι δεν είμαστε στο κέντρο των πολιτικών εξελίξεων. Αν αναλογιστούμε πως είναι σήμερα τα κράτη, πως είναι οργανωμένη η κοινωνία είναι εκ των πραγμάτων σίγουρο, εκτός ορισμένων ελάχιστων εξαιρέσεων, πως οι επαρχιακές ομάδες δεν μπορούν να θέσουν κεντρικά πολιτικά ζητήματα. Βασικά να μην μπορούν να αρθρώσουν πολιτικό λόγο ή κανόνα ικανό να επηρεάσει τις υπόλοιπες ομαδοποιήσεις. Η καθημερινότητα που βιώνει κάποιος στην επαρχία είναι γνωστή μόνο σ' αυτόν. Πιστεύω ότι ο καθένας με βάση την καλή του θέληση, προσπαθεί να κάνει ότι καλύτερο μπορεί. Ένα ακόμη βασικό πράγμα είναι ότι η επικοινωνία του ανθρώπου είναι αναγκαιότητα. Οι ομαδοποιήσεις στην επαρχία γίνονται στη βάση της ανάγκης για ομιλία, για έκφραση, για επικοινωνία με τους άλλους ανθρώπους όπως εσύ είσαι ώστε να μπορείς να οικοδομήσεις κάτι. Πολιτικά όμως αυτό το πράγμα δεν αρκεί, για μένα, εκεί που παίζονται τα πράγματα καλώς ή κακώς είναι στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη. Πιστεύω ότι ως επαρχιακές ομάδες, και ειδικά όσες δεν μπορούν να αρθρώσουν αυτόν τον αυτόνομο λόγο και να έχουν δύναμη να προκαλέσουν καταστάσεις, οφείλουμε να αναφερόμαστε σε κεντρικά πολιτικά ζητήματα, γιατί έτσι

κι αλλιώς όλη η κοινωνία γύρω απ' αυτά στρέφεται. Κι αυτοί που παλεύουν αυτά τα κεντρικά πολιτικά ζητήματα βρίσκονται στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη. Εμείς τη ζητάμε την επικοινωνία, τη θέλουμε και μ' άλλες επαρχιακές ομάδες με την έννοια όμως της οικειοποίησης αυτού του πράγματος ως δικού τους λόγου. Αυτό το πράγμα βέβαια είναι μια ιστορία ολόκληρη."

"Τα πράγματα με τα οποία ασχολείται η κοινωνία γίνονται στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό, στην Αθήνα και την Θεσσαλονίκη. Με τα κεντρικά πολιτικά ζητήματα ασχολείται η κάθε ομάδα και τα αναδεικνύει όπως μπορεί. Και προφανώς υπάρχει μία απάντηση η οποία, για μένα, δεν μπορεί να έλθει απ' την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη αν υπάρχουν τελικά ιδιαιτερότητες στην επαρχιακή πόλη. Αν δεν υπάρχουν ιδιαιτερότητες, για παράδειγμα στο πως εγείρεται ένα πολιτικό ζήτημα απ' τις μητροπόλεις και πως απ' την επαρχία, τότε γιατί να εγείρεται απ' την μητρόπολη και να μη γίνεται ανάποδα ώστε ο καθένας "στον τόπο του" να κάνει αυτό που του ταιριάζει αυτό που οι ανάγκες του..."

"Στην πραγματικότητα αυτό που λες προσπαθεί να κάνει η επαρχιακή ομάδα. Όμως αυτό που λέμε αναρχικό κίνημα δεν μπορεί παρά να γίνεται στις μητροπόλεις. Η ασφυκτική καταστολή ή όσα εμείς θα βιώσουμε πολλά χρόνια αργότερα, συμβαίνουν ήδη εκεί. Μ' αυτήν την έννοια δεν μπορείς να διαφοροποιείσαι. Το κράτος προσπαθεί να μας διαχωρίσει με ιδεολογήματα διαφόρων ειδών. Δικό μας χαρακτηριστικό πρέπει να είναι να ενωθούμε με τα πράγματα, όχι να τα διαχωρίζουμε στο μυαλό μας, επομένως εμείς δεν αποτελούμε ένα διαφορετικό κομμάτι, απεναντίας αποτελούμε ένα κομμάτι του όλου. Μια εναντίωση σ' ένα πολύ σημαντικό πολιτικό θέμα, που τρέχει γίνεται πολύ σπάνια και από λίγες ομάδες στην επαρχία και θα αναδεικνύεται εκ των πραγμάτων στις μητροπόλεις, αν δεν αφορά ένα τοπικό πρόβλημα. Αυτή είναι μια επισήμανση σε σχέση με το χαρακτηριστικό της συνάντησης (ο επαρχιακός όρος). Ούτως ή άλλως έχουμε πάρα πολλά σημεία στα οποία εμείς οι ίδιοι θα διαφωνούσαμε αν είμαστε στην ίδια πόλη. Επομένως έχουμε κανένα λόγο να το κάνουμε αφού είμαστε και αλλού. Θα μιλήσουμε, λοιπόν, με αυτούς που πραγματικά έχουμε κάτι να πούμε. Πάντως σίγουρα κοινό μας χαρακτηριστικό γνώρισμα, αυτό που μπορεί να μας ενοποιήσει, είναι οι βασικές μας αρχές."

"Η δημιουργία συλλόγων από τις ομάδες - στέκια"

Αυτά που ακούστηκαν για το θέμα των συλλόγων αφορούν τα θετικά που μπορεί να κερδίσει κάποιος απ' αυτήν τη διαδικασία αλλά και τα αρνητικά, το θέμα της αφομοίωσης και της αλλοίωσης των χαρακτηριστικών του.

Όσον αφορά τη θετική πλευρά του ζητήματος, τα επιχειρήματα αφορούν την καθαρά χρησιμοθηρική και εργαλειακή χρήση των νόμιμων συλλόγων. Ειπώθηκε ότι με τον σύλλογο μπορείς να κοροϊδέψεις την εξουσία, δηλαδή δημιουργώντας έναν εικονικό σύλλογο μπορούν να συνεχίζονται οι λειτουργίες μιας ομάδας - ενός στεκιού και η εξουσία να είναι με "δεμένα" τα χέρια στο να εμποδίσει αυτή τη δράση χωρίς δικό της πολιτικό κόστος. Ένα σημαντικό στοιχείο είναι ότι το καταστατικό του συλλόγου μπορεί να είναι απόρροια των χαρακτηριστικών και των ιδεών που έχει μια ομάδα ή ένα στέκι, αλλά θα πρέπει να υπάρχει πάντα στο νου ότι αυτό θα μπορούσε να οδηγήσει σε αφομοίωση. Πρακτικά, με αυτό το τέχνασμα (της δημιουργίας συλλόγου) μπορείς να κερδίσεις συλλόγους που είναι πολύτιμοι είτε για τη στέγαση του στεκιού είτε για διάφορες εκδηλώσεις. Ακόμη, κάτι για το οποίο αναφέρθηκε ότι έχει χρησιμοποιηθεί η "κάλυψη" του συλλόγου, είναι ότι έτσι είναι εφικτή η αποφυγή αρκετών χρονοβόρων και ψυχοφθόρων γραφειοκρατικών διαδικασιών.

Αντίθετα, ακούστηκε η άποψη ότι είναι πολύ σημαντικό να δίνεται προσοχή στα μέσα που χρησιμοποιούνται. Είναι επικίνδυνο να χρησιμοποιούμε το "ο σκοπός αγιάζει τα μέσα". Μπορεί η εικονική προσφυγή σε κάποιο σύλλογο να δίνει ευελιξία και ευκολία στις κινήσεις των ομάδων - στεκιών, εμπεριέχει όμως πάντα τον κίνδυνο της αφομοίωσης και του πισωγυρίσματος αυτών που διεκδικείς, αφού έτσι νομιμοποιείς διαδικασίες τις οποίες θεωρητικά απορρίπτεις. Βέβαια το αν θα αφομοιωθείς από κάποιο εργαλείο το οποίο τελικά κρίνεις ότι αξίζει να χρησιμοποιήσεις, εξαρτάται καθαρά από τη δική σου σταθερότητα και χρήση του.

"Η σχέση των ομάδων με την εξουσία."

Στο θέμα της συνδιαλλαγής με την εξουσία σχεδόν όλες οι ομάδες πήραν θέση, καθώς κάποιες φορές έχουν έλθει, για διάφορους λόγους, σε επαφή με τους φορείς της. Έτσι ακούστηκαν αντικρουόμενα πράγματα αλλά και απόψεις φανερά αναδιαμορφωμένες, προσαρμοσμένες ύστερα από συγκεκριμένα γεγονότα - πράγματα που έχουν συμβεί. Πάντως βγήκαν ορισμένα στοιχεία που δείχνουν κατασταλαγμένες συμπεριφορές. Έτσι βλέπουμε απόψεις όπως ότι παρακάμπτεται τελείως η εξουσία όσο και όπου αυτό είναι δυνατόν και προτιμούνται οι "δικοί μας τρόποι", ότι είναι γνωστό πως όταν οι "άρχοντες" δεν έχουν τίποτα να κερδίσουν δεν πρόκειται να παρέχουν οτιδήποτε, ότι είναι βασική αρχή να αποφεύγονται οι συνεργασίες αν θεωρούμε ότι αυτές μπορούν να οδηγήσουν σε καπελώματα. Σ' ότι αφορά την επαφή μαζί της, χρειάζεται έντονος διεκδικητικός χαρακτήρας, με ταυτόχρονη εκμετάλλευση των αδυναμιών της. Πρέπει να διεκδικούμε διαρκώς τα δικαιώματά μας, να απαιτούμε αυτά που μας έχουν κλέψει και όχι να παρακαλάμε. Βέβαια ακούστηκε και η άποψη πως είναι σωστό ακόμη και με συνδιαλλαγή να κοροϊδεύεις την εξουσία, γιατί αν καταφέρεις να την παραπλανήσεις και να την εκπλήξεις, έχεις πλεονέκτημα κινήσεων.

"Το ζήτημα των μέσων που χρησιμοποιούμε."

Σημασία και νόημα έχει να πηγαίνουμε στηριζόμενοι στις δικές μας δυνάμεις, χρησιμοποιώντας τα δικά μας μέσα ως τρόπο πίεσης. Στην αντιπαράθεση με την εξουσία όταν θέλουμε να πετύχουμε κάτι, το μέσο που χρησιμοποιείται συνήθως είναι η πρόκληση και διατήρηση του μεγαλύτερου πολιτικού κόστους για την εξουσία. Ειδικά όμως σε φάση πίεσης μπαίνουμε στην πειραματική διαδικασία της χρήσης "αλλότριων" μέσων, όπως τα δελτία τύπου, καθώς έχουν εύκολα και άμεσα αποτελέσματα. Αν υπάρχει χώρος και χρόνος ελεύθερος αξίζει να κινηθείς στηριζόμενος στη δυναμική σου. Όμως όποιο μέσο κι αν χρησιμοποιηθεί, είτε παράνομο είτε νόμιμο, πρέπει να υπάρχει συνείδηση των συνθηκών που οδηγούν στη χρήση του και διάθεση για την υπεράσπισή του.

Είναι αλήθεια ότι στην επαφή με την εξουσία και με την εύκολη χρήση των μέσων μπορεί να επιτευχθεί ένα καλό αποτέλεσμα αλλά άμα δεν προσέξεις μπορείς το ίδιο εύκολα να αφομοιωθείς και να χάσεις τα χαρακτηριστικά σου.

Πρέπει να στρέφεται προς τα δύσκολα και παράνομα μέσα γιατί αυτά σου ανήκουν. Τέλος, κάτι που φάνηκε ότι βγαίνει απ' όλους είναι ότι πρέπει να υπάρχει συνέχεια και συνέπεια στη δράση που ακολουθείται γιατί στην αρχή κερδίζεται μια εικόνα που ενδιαφέρει να έχουμε και αν δεν είμαστε συνεπείς αυτή χάνεται από προσωπική ευθύνη.

"Κοινωνική απεύθυνση"

Οι τρόποι δράσης των ομάδων με τους οποίους αυτές έρχονται σε επαφή με τον κόσμο είναι ζήτημα το οποίο είναι διαφορετικό για κάθε ομάδα - στέκι και θα θέλαμε αυτά να παρουσιαστούν από τις ίδιες τις ομάδες. Γι' αυτό το λόγο εδώ θα αναφερθούν οι απόψεις που σχετίζονται με το θέμα αυτό χωρίς να γίνεται λόγος στα επιμέρους μέσα που χρησιμοποιούνται. Το ζήτημα τίθεται μόνο στο θεωρητικό του επίπεδο.

Μέσα από τα περιστατικά που προκύπτουν και των θεμάτων που αναδεικνύονται από τις ομάδες, έχει νόημα να απευθύνεται και να επικοινωνεί με την κοινωνία χωρίς να γίνεται χρήση γενικότερου θεωρητικού λόγου. Το στέκι παίζει πολύ σημαντικό ρόλο στην απεύθυνση "προς τα έξω" γιατί μέσα από το στέκι έρχεται πιο εύκολα σε επαφή με τον κόσμο και μέσω των δραστηριοτήτων που αναπτύσσονται εκεί δίνεις την ευκαιρία στους "άλλους" να σε γνωρίσουν πραγματικά. Ακόμη, είναι πολύ σημαντικό να κάνεις εκδηλώσεις και γενικά να βγαίνεις "προς τα έξω", αφού έτσι σπας την περιθωριοποίηση που μπορεί να σου έχει επιβληθεί από την κυρίαρχη λογική, ενώ ταυτόχρονα με αυτές δίνεις ερεθίσματα μέσω των οποίων ευαισθητοποιείς τον κόσμο. Είναι κοινός τόπος ότι στην επαρχία η κοινωνική απεύθυνση ξεκινά από την προσωπική επαφή και τις διαπροσωπικές σχέσεις, ενώ τέλος, υπάρχει και η τοποθέτηση ότι στόχος μας είναι να "βγάζουμε προς τα έξω" αυτά που μας αρέσουν, γιατί έτσι μόνο είμαστε σίγουροι ότι κάνουμε αυτό που θεωρούμε "σωστό".

"Η πρακτική των ομάδων."

Τα στέκια τελικά, είναι μάλλον χώροι δημιουργίας μεταξύ των ατόμων που τα αποτελούν και λιγότερο χώροι απεύθυνσης και δράσης με "εξωστρεφή" χαρακτήρα. Οι ομάδες ασχολούνται με πολλά θέματα και πολιτικού αλλά και πολιτιστικού χαρακτήρα, θέματα τα οποία αναδεικνύουν και προβάλλουν "προς τα έξω" μέσω ενός ανοιχτού χώρου, του στεκιού. Άλλα στέκια λειτουργούν σε πολλά επίπεδα, πρωτοβουλιακά, ενώ άλλα είναι συσπειρωμένα γύρω από μία κύρια ομάδα (ή το αντίστροφο, μια ομάδα είναι συσπειρωμένη γύρω από ένα στέκι). Ως κύρια πρακτική υιοθετείται η "κίνηση" γύρω από τα ζητήματα που κάνουν ασφυκτική τη ζωή και ζητούν άμεση λύση. Για την καλύτερη αποτελεσματικότητα τέτοιων κινήσεων, θεωρείται πολύ σημαντικό στοιχείο η συνέχεια και σταθερότητα αυτών που γίνονται. Όσον αφορά την επαφή με τα Μ.Μ.Ε. ή την εξουσία γενικότερα, αυτή μπορεί να θεωρηθεί σαν εργαλείο για διευκόλυνση σε κάποια πράγματα, αλλά δεν αποτελεί δράση ουσίας.

Ιδιαίτερα σημαντική (αν και δεν σχετίζεται τόσο με την απεύθυνση προς τα έξω), είναι η στάση που κρατούν τα μέλη μιας ομάδας ή ενός στεκιού στα ζητήματα της καθημερινότητας μέσα στους αυτοδιαχειριζόμενους χώρους ή τους κοινούς τόπους - χρόνους ζωής. Είναι καλό η απεύθυνση "προς τα έξω" να συμβαδίζει με την συνεπή στάση αυτών που λέμε στην καθημερινότητά μας.

"Η γλώσσα που χρησιμοποιούμε"

Το ζήτημα της γλώσσας έτσι όπως τίθεται, είναι συνδεδεμένο με το ποιον θέλεις να προσεγγίσεις. Υπάρχουν ομάδες οι οποίες αδιαφορούν για το αν τελικά η κοινωνία θα τις αποδεχτεί ή όχι. Καταρχήν μπαίνει η ίδια η δράση η οποία είναι αυτή που ικανοποιεί τα θέλω του καθενός, ενώ η γλώσσα με σκοπό την απεύθυνση και την επικοινωνιακότητα τις απασχολεί μέχρι το σημείο που γίνονται κατανοητοί. Η επικοινωνία δεν γίνεται με το να ωραιοποιείς το λόγο σου, αλλά μέσα από τα ζητήματα που προκύπτουν. Αναδεικνύοντας τα διάφορα ζητήματα, θα έρθεις σε επαφή και θα επικοινωνήσεις με τον κόσμο. Από την άλλη πλευρά υπάρχουν και ομάδες που θεωρούν πολύ σημαντική την απεύθυνση προς τον κόσμο και την επικοινωνία με αυτόν, θεωρώντας ως πολύ σημαντικό στοιχείο για την επίτευξη αυτού, την ποιότητα του λόγου. Ένα στέκι και οι εκδηλώσεις του είναι αφορμές για να ξεκινήσεις μια συζήτηση και να απευθυνθείς στον κόσμο.

Στην προσπάθεια προσέγγισης του κόσμου, η μορφή του λόγου σου είναι πολύ σημαντική. Η γλώσσα σου θα πρέπει να απλή και ο λόγος σου προσιτός, στα πλαίσια βέβαια της όλης φυσιογνωμίας της εκδήλωσης την οποία "στήνεις". Ακόμη, ανάλογα με τη φυσιογνωμία της κάθε ομάδας, δεν λείπει και ο συνδυασμός του "αισθητικού" στοιχείου στο λόγο τους.

"Τα θέματα που δουλεύουν οι ομάδες και τι σημαίνουν αυτά για τις ίδιες. Κοινή δράση σε ζητήματα."

Γενικά ο καθένας ασχολείται με τα ζητήματα που τον ενδιαφέρουν, αφού με αυτά μπορείς να ασχοληθείς πιο ολοκληρωμένα, πιο άνετα και βέβαια πιο αποτελεσματικά. Για πολλούς αυτό δεν σημαίνει ότι περιορίζεις τη δράση σου. Έχει ο καθένας την ευχέρεια να ενδιαφέρεται για κάθε πολιτικό ή άλλο ζήτημα, τοπικό ή παγκόσμιο και βέβαια έχει ο καθένας λόγο για όλα. Ένα στοιχείο το οποίο θα πρέπει να επιδιωχθεί είναι να προσπαθείς να δίνεις νέες προεκτάσεις στα ζητήματα που σε απασχολούν και να μη κολλάς μόνο σε κάποιες συγκεκριμένες πτυχές τους, τη μορφή που εμφανίζονται τα προβλήματα κάθε φορά μπροστά σου. Σίγουρα είναι πιο εύκολο να ξεκινήσεις την ανάδειξη ενός ζητήματος και να πολεμήσεις κάποιο πρόβλημα, αρχίζοντας με τοπικές αναφορές, αλλά δεν θα πρέπει να μείνεις εκεί. Ακόμη πολύ σημαντική είναι η δράση πριν τα γεγονότα, έτσι ώστε όταν αυτά εμφανιστούν να υπάρχει ήδη μια διαμορφωμένη συνείδηση στον κόσμο και αυτός πιο εύκολα να πράξει. Άλλωστε,

"... γιατί ψάχνουμε να βρούμε αφορμές; Για μένα η αφορμή υπάρχει από τη στιγμή που άρχισα να συνειδητοποιώ τον εαυτό μου περπατώντας σ' αυτό το πλαίσιο το οποίο είναι έτσι! Αυτό και μόνο είναι ένα πάρα πολύ σημαντικό γεγονός, ακόμα κι όταν λείπουν όλα αυτά τα φλασαριστά γεγονότα που μπορούν να κινητοποιήσουν μαζικά και να δέσουν πάρα πολύ ωραία..."

Από όλες τις ομάδες προέκυψε η ανάγκη για μια δικτύωση όλων των ομάδων, η ανάγκη για διαρκή ενημέρωση και επικοινωνία μεταξύ μας, η κοινή μας δράση πάνω σε ζητήματα που μας αφορούν όλους. Ίσως κάπως έτσι θα μπορούσε να προκύψει και κάποιο κοινό έντυπο, ενώ εκφράστηκε η επιθυμία να επαναληφθούν αντίστοιχες συναντήσεις για πιο βαθιές και συγκεκριμένες συζητήσεις. Βέβαια αυτό δεν είναι αρκετό, αφού μόνο μέσα από τη κοινή δράση σε θέματα που μας απασχολούν θα βγούνε στην επιφάνεια οι ιδιαιτερότητες κάθε ομάδας.

ΣΚΕΨΕΙΣ...

Τα παρακάτω αποτελούν μία πρώτη δική μας ανάλυση στα ζητήματα που προαναφέρθηκαν. Δεν πρόκειται για παραγωγή θεωρίας, αλλά για πρώτες δικές μας σκέψεις.

ΕΠΑΡΧΙΑ και ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ

Παίρνοντας την πρωτοβουλία για τη συνάντηση επαρχιακών αυτόνομων/αντιεξουσιαστικών/αναρχικών ομάδων στο Χρούσσο, δεν επιδιώκαμε, σε καμιά περίπτωση, το διαχωρισμό μας από τις ομάδες της μητρόπολης ή πολύ περισσότερο την ιδεολογικοποίηση πιθανών διαφορών. Μας ενδιαφέρει η γνωριμία και η συνέργεια με οποιαδήποτε ομάδα, μας ενδιαφέρει η "κριτική στάση της μητρόπολης" σ' όσα κουβεντιάστηκαν, αλλά, ειλικρινά, δε μπορέσαμε να φανταστούμε μια ικανή φόρμουλα που θα συγκέντρωνε όλον αυτόν τον κόσμο. Έχοντας κατά νου πως η συνάντηση ήταν εξ αρχής ελλειμματική, θελήσαμε να κουβεντιάσουμε με άτομα και ομάδες που δρουν υπό παρόμοιες εξωτερικές, ειδικές συνθήκες με 'μας, που αντιμετωπίζουν πιο κοντινά, σε 'μας, ειδικά προβλήματα. Και αυτός ήταν, και είναι, ο μοναδικός διαχωρισμός που κάναμε, και κάνουμε.

Η περιορισμένη κλίμακα της επαρχίας σε μεγέθη, ανθρώπους, ερεθίσματα, γεγονότα, είναι καθοριστικής σημασίας στη διαμόρφωση και στην κινητικότητα των ομάδων. Για 'μας, δεν υπάρχει, εξ αρχής, κάποια στερεοτυπική εικόνα στα μάτια του κόσμου. Τα πράγματα που κάνουμε είναι συχνά πρωτοφανή και αυτή η "παρθενικότητα" του χώρου, μας δίνει τη δυνατότητα να διαμορφώσουμε, μέσα από δικές μας κινήσεις, την εικόνα που θέλουμε. Έχουμε καταλήξει πως καμιά πρακτική και μέθοδος, αυτούσια και αυτοματοποιημένα μεταφερμένη από τη μητρόπολη, δε μπορεί να δουλέψει στο μικρό μας χωριό. Εδώ, όπως και να το κάνουμε, καλώς ή κακώς, μετά από δυο τρεις φορές που θα βγούμε στο δρόμο, είμαστε οι "γνωστοί-γνωστοί". Δε μπορούμε να εξαφανιστούμε μέσα στο πλήθος και αυτό απ' τη μια αυξάνει την ευθύνη, το φόβο και τον κίνδυνο της άμεσης έκθεσης, αλλά από την άλλη μας δίνει τη δυνατότητα για ποιοτικά βήματα στην εμπλοκή μας στο κοινωνικό πεδίο, πέρα από τη μερικότητα του να δώσουμε μια προκήρυξη και να φύγουμε.

Δε θεωρούμε, παρ' όλα αυτά, τον επαρχιακό χώρο, από μόνο του, καθοριστικό για τη δράση μας. Μας ενδιαφέρει το τοπικό να ανάγεται σε παγκόσμιο, το μερικό να αναδεικνύεται ως γενικό, το πρακτικό να αναλύεται ως αξιακό. Τα, λεγόμενα, κεντρικά πολιτικά ζητήματα, αν και έχουν τις περισσότερες φορές τις εστίες τους στη μητρόπολη, και εκεί, βασικά, μένει να απαντηθούν, μας ενδιαφέρει να μεταφέρονται και στη δική μας πραγματικότητα, να γίνονται αντιληπτά και μέσα απ' αυτή και να διαχέονται όπου, και όσο, αυτό είναι δυνατό.

ΠΕΡΙ ΔΡΑΣΗΣ

Η πρακτική της ομάδας, έως τώρα, συνίσταται σε τρεις, κυρίως, άξονες: την προώθηση/πραγμάτωση της κατάληψης/επαναοικειοποίησης άδειων σπιτιών και γενικώς την ανάδειξη ελεύθερων χώρων στην πόλη ως αδιαμεσολάβητων, ακαταναλωτικών τόπων, την ανάπτυξη/πραγμάτωση του δικού μας ελευθεριακού, αυτοοργανωμένου πολιτισμού, μέσα από τη διασκέδαση, το φαγητό, το κουκλοθέατρο, τη ζωγραφική, το παιχνίδι, την αναδιαμόρφωση χώρων είτε σε κατειλημμένα κτίρια είτε σε πάρκα-πλατείες, και τις παρεμβάσεις για ζητήματα αλληλεγγύης, στο δρόμο.

Ως καθοριστικό στοιχείο της δράσης μας, δεν αναγνωρίζουμε τόσο τα ειδικότερα θέματα με τα οποία ασχολούμαστε (αν και σημαντικά), όσο τον τρόπο με τον οποίο τα δουλεύουμε και τον συνδυασμό τους με τα μέσα που χρησιμοποιούμε, ώστε να αναδεικνύονται κάθε στιγμή, και η άποψή μας για τα τεκταινόμενα και τα χαρακτηριστικά της λειτουργίας μας. Το πολιτιστικό/πολιτισμικό ως εργαλείο, και ο αισθητικός κράχτης ως πρακτική, ακολουθούν, σχεδόν, κάθε μας ενέργεια. Ο χαρακτήρας που τους προσδίδουμε, αποκλείει κάθε έννοια χρηματικού κέρδους, διαμεσολάβησης και ειδικών, καθώς επιδίωξή μας, κάθε φορά, είναι να στήνουμε (μόνοι ή με άλλους) ένα σκηνικό, ανοιχτό και συμμετοχικό, στο οποίο μαζί με τον κόσμο θα δίνουμε ζωή. Αναγνωρίζουμε, πως η θεώρηση ότι μια τέτοια διαδικασία, από μόνη της, μπορεί να περικλείει και να αναδεικνύει τα χαρακτηριστικά και την ανατρεπτικότητα που αποζητάμε από τη δράση μας, δεν μας ικανοποιεί. Μπορεί, γενικώς, να συμφωνούμε πως "όλα είναι πολιτικά", αλλά μας ενδιαφέρει και διαισθανόμαστε την ύπαρξη διαφοράς ανάμεσα στην προσωπική συνειδητή επιλογή, με πολιτικό σκεπτικό, του τύπου "δεν ψωνίζω απ' τον μαρινόπουλο" και της αναγωγής αυτού του σκεπτικού σε δράση με κοινωνική απεύθυνση, του τύπου "μπούκοτάρω ή καίω τους μαρινόπουλους και το στηρίζω". Μας ενδιαφέρει, ακόμη, σ' αυτή τη λογική, η ανάπτυξη της εσωτερικής, κοινής, συλλογικής μας ζωής, η ανάπτυξη σχέσεων και δεσμών αλληλεγγύης μεταξύ μας, η συλλογική διαπραγμάτευση και αναζήτηση απαντήσεων σε προσωπικά/συλλογικά ζητήματα καθημερινότητας και, τελικά, η βελτίωση της προσωπικής μας ζωής μέσα από τη συλλογική διαδικασία. Τις δύο αυτές, τελευταίες, παραμέτρους τις αντιλαμβανόμαστε παράλληλες, αλληλένδετες και ανατροφοδοτούμενες. Την ίδια αντίληψη έχουμε και για τη σχέση του πολιτικού με το πολιτιστικό/πολιτισμικό, ώστε να συγκλίνουμε στην πολύμορφη δράση, το συνδυασμό, δηλαδή, πρακτικών, μέσων και επιπέδων δραστηριοποίησης.

Στη λογική αυτή, μπορούμε να αναφερθούμε στην, πιθανή, από κοινού δράση με άλλες ομάδες του "χώρου" ή μη, σε τοπικό επίπεδο. Όσον αφορά στις ομάδες που, δεδηλωμένα ή όχι, δεν βρίσκονται κοντά μας, οι μόνοι εξ αρχής

αποκλεισμοί που μπορούμε να κάνουμε, είναι για ομάδες που προωθούν οποιασδήποτε μορφής φασισμό, σεξισμό, ρατσισμό ή εθνικισμό. Κατά περίπτωση, και ανάλογα με τις συνθήκες, μπορούμε να συνεργαστούμε ή να συμπράξουμε με οποιαδήποτε άλλη ομαδοποίηση, εφόσον διατηρούμε τα βασικά μας χαρακτηριστικά (π.χ. μη ιεραρχημένη οργάνωση της δράσης) και αναγνωρίζουμε βασικές μας αξίες (π.χ. όχι χρηματικό κέρδος). Με τις ομάδες του "χώρου", μας ενδιαφέρει να τα βρούμε πρωτίστως στο πεδίο της δράσης, στα χαρακτηριστικά αυτής και σ' έναν πυρήνα αξιών αδιαπραγμάτευτο για 'μας. Στη συνέχεια αποζητάμε μια ελάχιστη σύμπτωση στο επίπεδο της ανάλυσης, χωρίς να ιδεολογικοποιούμε πιθανές διαφορές ή να ψάχνουμε την απόλυτη συμφωνία και την απόλυτη αλήθεια. Σ' ότι αφορά στα μέσα, μας ενδιαφέρει η συζήτηση και η ανταλλαγή απόψεων και εμπειριών και όχι η οποιαδήποτε σύμπτωση σ' αυτά, καθώς, έχοντας ως δεδομένα τα παραπάνω, θεωρούμε ότι, εκεί, ο καθείς μπορεί να τραβήξει το δρόμο του.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΥΘΥΝΣΗ

Αυτό που αντιλαμβανόμαστε ως κοινωνική απεύθυνση στη δράση μας, αναφέρεται στην εξωστρέφεια και την επικοινωνιακότητα των πράξεων και του λόγου μας. Μας ενδιαφέρει να εκθέσουμε τους προσωπικούς και τον συλλογικό μας εαυτό, με τον απλό τρόπο που λέει: "γεια χαρά, είμαστε αυτοί και αυτές, κάνουμε αυτά, γιατί πιστεύουμε ότι, εσύ τί λες, εσύ τί κάνεις". Αυτό το δηλωτικό σχήμα, σε καμιά περίπτωση, δεν αποζητά ακολουθητές και δεν υπονοεί καθοδηγητικό για 'μας ρόλο. Μας ενδιαφέρει να είμαστε ξεκάθαροι, να καταθέσουμε την άποψή μας, να αναδείξουμε το κουτί με τα εργαλεία (αδιαπραγμάτευτες αξίες), να εκθέσουμε το μπαούλο με τις κούκλες (άπειρες δυνατότητες του παιχνιδιού προς την ελευθερία), που εμείς ξέρουμε και προτιμάμε. Μας ενδιαφέρει να γίνουμε κατανοητοί και σαφείς στον άλλο, και από 'κει και πέρα να/ας σκεφτεί, να/ας δράσει, όπως καταλαβαίνει. Όταν, και εφόσον, γίνει αυτό, μπορούμε να συνδιαλλαγούμε μαζί του σε άλλο επίπεδο, να συμπράξουμε, να συγκρουστούμε, να αλληλεπιδράσουμε.

Στην πορεία αυτή, μας ενδιαφέρει ο τρόπος με τον οποίο βγαίνουμε "προς τα έξω", η γλώσσα που χρησιμοποιούμε. Σκοπός μας είναι, με λόγια απλά, χωρίς σύνθετες έννοιες και ιδεολογήματα, να κάνουμε κατανοητή τη θέση μας, αλλά και -κυρίως- τη συλλογιστική μας. Παίζοντας, έως τώρα, με το λόγο μας, σε πολλές περιπτώσεις τον έχουμε μετατρέψει ή αμβλύνει ώστε να είναι πιο επικοινωνιακός. Θα λέγαμε ότι περισσότερο τον αντιλαμβανόμαστε ως εργαλείο, παρά ως μέσο έκφρασης. Σε καμιά περίπτωση, πάντως, δεν αλλάζουμε τις θέσεις μας και δεν διαπραγματευόμαστε το νόημα που δίνουμε στις λέξεις. Μας ενδιαφέρει να επανανοηματοδοτήσουμε τους όρους και τις έννοιες που χρησιμοποιούμε, ή

τουλάχιστον να τις επαναπροσδιορίσουμε στο δικό μας πλαίσιο λόγου και δράσης στο κοινωνικό πεδίο. Ένα κομμάτι του οπλοστασίου της εξουσίας, είναι η διοχέτευση και ερμηνεία των όρων και των εννοιών με τις οποίες μπορούμε και πρέπει να σκεφτόμαστε, άρα και ο καθορισμός του πλαισίου μέσα στο οποίο μπορούμε και πρέπει να κινούμαστε. Όλα αυτά, έξω και εις βάρος της ανάπτυξης μιας αδιαμεσολάβητης επαφής και επικοινωνίας μεταξύ των ανθρώπων, επιβαλλόμενα, συγκεντρωτικά, ομογενοποιητικά.

Ως παρεπόμενο αυτής της διαδικασίας, πέρα ή ανάμεσα στους τεχνητούς διαχωρισμούς που επιβάλλει η εξουσία, έχουμε να αντιμετωπίσουμε και την "περιθωριοποίηση". Ο κυρίαρχος λόγος και οι ιδεολογικοί μηχανισμοί του κράτους, δεν αφήνουν πολλά περιθώρια για ανάπτυξη χαρακτηριστικών και δράσης σαν τη δική μας. Η ταμπέλα που έχουν φορτωθεί οι αντιεξουσιαστές/αναρχικοί, οδηγεί, μάλλον, στην απομόνωση και τον αφανισμό, παρά στο ζητούμενο της κατάκτησης μιας οργανικής σχέσης με τους ανθρώπους και την κοινωνία. Το γεγονός αυτό, ενισχύεται από, κατά καιρούς, εμφανιζόμενες τάσεις ελιτισμού, πλήρους και συνολικής απόρριψης, αντιεπικοινωνιακής ή "αντικοινωνικής" δράσης. Ως τέτοια αντιλαμβανόμαστε οποιαδήποτε ενέργεια που είναι γενικώς αφοριστική, δεν αιτιολογείται, δεν επεξηγείται, δεν στηρίζεται και δεν συνδιαλέγεται με την κοινωνία. Πιστεύουμε πως η έξοδος από την απομόνωση και την παγίδα της περιθωριοποίησης, πρέπει να είναι ζητούμενο. Αναγνωρίζουμε την τεχνητή και επιβαλλόμενη φύση της, η οποία κατά ένα βαθμό -ειδικά στην κλίμακα της επαρχίας- μπορεί να ξεπεραστεί με την επισήμανση και ανάδειξη του ότι μόνο η ίδια η κοινωνία μπορεί να σε βάλει στο περιθώριο (και όχι τα ΜΜΕ ή ο κυρίαρχος λόγος) και τη συνολική ανάμειξη με τα τεκταινόμενα γύρω μας, τη συνεχή μας παρουσία στα κοινωνικά δρώμενα, τη διαρκή μας αλληλεγγύη σε κοινωνικούς αγώνες και πρόσωπα, με τους δικούς μας, ξεκάθαρους όρους και χαρακτηριστικά.

Η διαδικασία αυτή, απαιτεί μια συνεχή προσπάθεια υπέρβασης του έξω- και αντικοινωνικού χαρακτήρα που, μεθοδικά, μας προσδίδει η εξουσία. Η ταμπέλα του αναρχικού των δελτίων στην τηλεόραση, η αποσιωποποίηση δεδομένων και λεπτομερειών που θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν την οποιαδήποτε ενέργεια στα μάτια του θεατή/ακροατή/αναγνώστη, η θεωρητική/ιδεολογική απαξίωση του τύπου "αυτοαποκαλούμενοι αναρχικοί", είναι ένας βασικός σκόπελος που πρέπει να ξεπεραστεί στην κατεύθυνση της κοινωνικής απεύθυνσης. Από 'κει και πέρα, αναγνωρίζουμε ως ιδιαίτερος σημαντική και ελλειμματική για την έως τώρα πορεία μας, μια συνεχή και ειλικρινή προσπάθεια αυτοκαθορισμού, που θα οδηγεί στη συγκρότηση μιας όσο το δυνατόν αναλυτικής "ταυτότητας". Τη διαδικασία αυτή, τη βλέπουμε ως ένα διαρκές και ατελείωτο παιχνίδι αλλαγών, διευρύνσεων ή αυτοπεριορισμών, που ναι μεν καταλήγει στη συγκρότηση αξιακών

ναι μεν καταλήγει στη συγκρότηση αξιακών χαρακτηριστικών/ταυτότητας, δεν ανάγεται, όμως, σε μανιφέστο-ευαγγέλιο. Σημασία, για 'μας, έχει ανά πάσα στιγμή να μπορούμε να στηρίζουμε αυτά που λέμε και κάνουμε, να απαντάμε σ' αυτά που μας προσδίδουν και να υπερασπιζόμαστε την αξία και το νόημα της ταυτότητάς μας. Όσον αφορά στις σχέσεις μας με άτομα και ομάδες που αυτοπροσδιορίζονται με τους ίδιους, με μας, όρους, έχουμε καταλήξει στο ότι δεν ταυτιζόμαστε με οποιονδήποτε κάνει οτιδήποτε και δηλώνει αντιεξουσιαστής ή αναρχικός. Έτσι κι αλλιώς, στις περισσότερες περιπτώσεις, η σημερινή, τουλάχιστον, ιδεολογική μας σύμπτωση, δεν έχει προκύψει μέσα από καμιά συλλογική διαδικασία συζήτησης και συνδιαμόρφωσης μεταξύ ανθρώπων και ομάδων, αφού σε καμιά περίπτωση δεν έχουμε συναντηθεί και δεν έχουμε αναπτύξει έναν συνεχή και διαρκή διάλογο θέσεων και δράσης, που θεωρούμε απαραίτητο για κάτι τέτοιο. Θα λέγαμε ότι πρόκειται για μια τυχαία και λίγο πολύ "χύμα" διαδικασία, η οποία έως τώρα δημιουργεί ζωντάνια, αλλά και συγχύσεις, προστριβές, αποκλεισμούς. Σε καμιά περίπτωση, και πάλι, δε μιλάμε για δημιουργία "δεκαλόγου του καλού αναρχικού" ή ιδεολογικής διακήρυξης. Μιλάμε, όμως, για συνδιαμόρφωση βασικών, ελάχιστων συμφωνιών, πάνω στις οποίες θα αναπτύξουμε τη συλλογική μας δράση και την ταυτότητά μας ως "χώρος", όσο υπερβολικό ή "αφελές" και αν ακούγεται αυτό, την εποχή που "σύντροφοι" δεν αντέχουν ο ένας τη φάτσα του άλλου. Μία περίπτωση που ξεχωρίζουμε σ' αυτήν την τοποθέτηση σχετικά με "συνονόματα" άτομα ή ομάδες, είναι αυτή της καταστολής. Θεωρούμε πως εκεί πρέπει να σταθούμε αλληλέγγυοι, να ακολουθήσουμε και να σεβαστούμε τις προσωπικές επιλογές του συντρόφου και ανεξάρτητα από τα μέσα και την πρακτική που έχουν χρησιμοποιηθεί, να αναδείξουμε το γεγονός και τη λογική του, καταδεικνύοντας την καταστολή ως θεσμική πρακτική του κράτους απέναντι σ' οτιδήποτε ξεφεύγει απ' το καθορισμένο πλαίσιο της συναίνεσης. Δεχόμαστε να αναλάβουμε το κόστος της κοινής χρήσης όρων, κρατώντας την κριτική μας στάση, προς συζήτηση, για το εσωτερικό του "χώρου". Τα πράγματα περιπλέκονται, εάν η διαφωνία μας με τον διωκόμενο, πέρα από τα μέσα και την πρακτική, επεκτείνεται και στη λογική και την ανάλυση γύρω από τη συγκεκριμένη πράξη για την οποία διώκεται. Εκεί, στεκόμαστε στη δική μας αντίληψη για το ζήτημα και καταδεικνύουμε την καταστολή χωρίς να διαπραγματευόμαστε, εμείς, τη λογική του άλλου με την κοινωνία. Σε κάθε περίπτωση, μας ενδιαφέρουν οι συνθήκες και το σκεπτικό της κάθε πράξης, αν και σπανίως η πληροφόρηση που έχουμε είναι ικανή για κάτι τέτοιο. Από τη μικρή μας επαρχία, σχεδόν ποτέ δεν συμμετέχουμε στα γεγονότα ή στη συνδιαμόρφωση μιας στάσης. Συνήθως είμαστε αποδέκτες υλικού προς διανομή, γεγονός που αναγνωρίζουμε τόσο ως αναγκαστική συνθήκη, όσο και ως πρόβλημα.

Η ΣΧΕΣΗ ΜΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

Στην έως τώρα δράση μας και στην προσπάθειά μας να απευθυνθούμε στην κοινωνία, έχουμε σε ορισμένες περιπτώσεις, συνειδητά, χρησιμοποιήσει και αλλότρια μέσα. Πράγματα που δεν μας ταιριάζουν, δεν καθορίζονται από εμάς, δεν τ' αναπαράγουμε. Για παράδειγμα, έχουμε στείλει δελτία τύπου σε τοπικές εφημερίδες, έχουμε μιλήσει, ζωντανά, σε τοπικό ραδιόφωνο, έχουμε συντάξει και καταθέσει υπόμνημα σε τοπικό εκκλησιαστικό οργανισμό, έχουμε έρθει σε επαφή με πρόσωπα-φορείς εξουσίας. Όλα αυτά, στη μοναδική, και οριακή για 'μας, περίπτωση της κατάληψης του περασμένου Απρίλη. Από εκεί και πέρα έχουμε κουβεντιάσει πράγματα, όπως η πιθανή δημιουργία συλλόγου ή η χρησιμοποίηση, συνειδητά, του πολιτικού κόστους.

Όλα αυτά, πέρα από τους άμεσους τρόπους, μας φέρνουν και εμμέσως σε επαφή, τριβή, συνδιαλλαγή με την εξουσία (ΜΜΕ, υπηρεσίες, εκκλησία, δήμος, πρόσωπα). Αυτό μπορεί να σημαίνει συνδιαλλαγή, υποχώρηση, παραπλάνηση, ιδεολογική αντίφαση και ασάφεια. Η επαφή αυτή, σε πολλές περιπτώσεις, είναι αναπόφευκτη: από το να ζητήσουμε την παραχώρηση μιας αίθουσας για εκδήλωση, την παραχώρηση σπιτιού για στέκι ή την υποβολή αίτησης για αναγνώριση-νομιμοποίηση ενός συλλόγου. Αν και θέτουμε ως ερωτηματικό την ενεργητική-επιδιωκόμενη συνδιαλλαγή με την εξουσία, κρατώντας τα χαρακτηριστικά μας, θεωρούμε ως πρώτο επίπεδο ενασχόλησης με το ζήτημα, τη θέση ότι επιδιώκουμε το μικρότερο δυνατό νταραβέρι με την εξουσία, τον μικρότερο δυνατό συγχωτισμό με αλλότρια μέσα.

Παρ' όλα αυτά, όταν κρίνουμε ότι έχουμε εξαντλήσει τα δικά μας μέσα και τη δική μας δυναμική, δεχόμαστε να πειραματιστούμε, με κριτική και αυτοκριτική διάθεση. Υπό συνθήκες πίεσης, σε ζητήματα αλληλεγγύης (ακολουθώντας πάντα τη "γραμμή" του διωκόμενου), κατά περίπτωση, υπό συγκεκριμένες και δεδομένες συνθήκες και για συγκεκριμένη και δεδομένη επιδίωξη. Αυτό προσπαθούμε να το κάνουμε διεκδικητικά, στη φάση "μου ανήκει, δε μπορείς να μου το στέρεις" και από "θέση". Όχι, δηλαδή, ως υποκατάστατο, αλλά ως συμπλήρωμα και αφού έχουμε, ήδη, αναπτύξει τη δική μας δράση και δυναμική

Ψάχνοντας τα όρια αυτής της πρακτικής, καταλήξαμε στο ότι εάν υπάρχει ένα απόλυτο όριο σ' αυτή τη διαδικασία, αυτό είναι του ξεκινήματος. Ξέρουμε, δηλαδή, ότι έχουμε ήδη μπει στο παιχνίδι, χωρίς, όμως, αυτό να σημαίνει ότι, οπωσδήποτε, χάνουμε την ταυτότητα και τα χαρακτηριστικά μας, συνολικά. Χάνουμε στιγμιαία και σημειακά σε μια διαρκή πορεία, κατά την οποία όσο δεν αναγνωρίζουμε αλλοιώσεις και αποκλίσεις από τον αντιεξουσιαστικό χαρακτήρα της ομάδας (όπως, τουλάχιστον, τον αντιλαμβανόμαστε), θεωρούμε τη συνδιαλλαγή ζήτημα τακτικής και εργαλείο στα χέρια μας.

